

„ÉN VAGYOK
AZ UT, AZ IGAZ-
SÁG ÉS AZ ÉLET.”

„SENKI NEM
MEHET AZ ATYÁ-
HOZ, HANEM ÉN
ÁLTALAM.”

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

THE GOSPEL MESSENGER

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

PUBLISHED MONTHLY BY THE HUNGARIAN BAPTIST ASSOCIATION.

Kéziratok, reklamációk a szerkesztőséghez intézendők. — Editor's office: 8005 Holton Ave. Cleveland O.

BÁRMINŐ ÁRON:

Vasárnap délután volt. A gyermekek a nagy tölgyfa alatt játszottak, amely öreg tölgy a templom és a korcsma, a porta és a kovács műhely között állott. A férfiak egymással mulattak, az öreg asszonyok most is harisnyát kötöttek, a legények és a leányok pedig játszottak és csintalankodtak, mindezek folytán hát bőven hangzott a beszéd, nevetés és kiáltás a falu térségén. De sok beszéd és sok gunyos pillantás esett a kovácsmester felé is minden oldalról. Az egész falu megegyezett abban, hogy ez az ember bolond. Szép, nagy legény, s olyan tagjai vannak, mint egy Góliátnak, úgy hogy sok nagy dolgot tudna véghez vinni, ő azonban a helyett egy ájtatoskodó képmutató. Ott szolgált Berlinben a testőrségnél, de még háromig sem tud számlálni. Az ember azt hinné, hogy a legszebb bohózatokat tudja elbeszélni, pedig mikor kinyitja a száját, a mbor szavaknál egyéb sem jön ki rajta.

Most is külön ül, senki sem érzi magát mellette kényelmesen s ezért senki sem tolakodik hozzá a gyermekeken kívül, kik körülötte ugrálnak, utána dobják láb-

dáikat vagy térdeire ültetik lábait. Mert az ő két szemeinek olyan különös tündöklése van, a melyet a kis ember virágok ép úgy szeretnek, mint más virágok a napot.

A nép mulat, nevet mikor egyszerre csak oda toppan Villinger Emil a falu legfőbb tréfamestere, akit elneveztek Szélkutyának. Az mindig csintalankodik a legmagasabb fokban, de most, most nem akar ám tréfálni. A szomszéd városkából érkezett meg és homloka csurog az izzadságtól. Letörli azt és beszélni kezd komolyan: "...c mellett nagy lépéseket tettem ám, különösen mikor az erdön keresztül mentem, mert gondoltjátok csak el, egy veszett kutya koberol a vidéken és mihelyt valamely bokor zörgött. mindjárt azt hittem, hogy itten van az állat és lábaimnál ragad meg engem”.

„Veszett kutya?”

Néhány anya ijedten nézett gyermekei után, a férfiak kivették szájukból pipáikat, vagy pedig még nagyobb füstfelhőket fújtak a levegőbe, néhány fiatalabb pedig azt kiáltá: „Eh, bolondoskodik!” „Nem hiszem el!” „Magad láttad a kutyát?” „Megkapta vékony lábszáraidat?” Mindenki nevetett csak a kovács nem. Az

utolsó napokban gyakran súlyos teher gyanánt feküdt lelkén valami, maga sem tudta miért, de imádkoznia és az Urhoz kiáltania kellett a községért, mely az ő otthona volt és melyen szívének minden érzetével csüngött.

„Azért, mert én őket szeretem, ők velem ellenkeznek”. (109-ik zsolt. 3. v.) Ezt olvasta ma reggel a bibliában. De ő ma még inkább imádkozott falujáért, még buzgóbban, lelkesebben könyörgött, mondván: „Mentsd meg Uram a lelkeket! Oh nyerd meg falumat számodra bármilyen áron is!”

„Bármilyen áron is!” De vajjon tudta-e ő azt, hogy mit jelentsen ez?

*

A nép tovább beszélt, mikor egyszerre rémes kiáltás hangzott és Villinger Emil a padra ugrott.

„Itt van a kutya!”

„A kutya! a kutya!” A veszett kutya megérkezett és az a hírszájról-szájra tovább szállt. Az apák és anyák gyermekeik után ugrottak és a nép egymáson át keresztül-kasul tolongott.

Valóban megjött a veszett eb. Egy óriási koloncos állat, mely fejét a föld felé bocsájtva, farkát lábai közé szorítva, tüzes szemekkel előre rohant. Gyorsabb az embereknél az ő dühöségi futá-

sában. Az emberek elvesztették lélekjelenlétüket, csak egy maradt nyugodtan, az a fiatal jámbor kovács, ő tudta, hogy a veszett eb gyorsan eléri őket.

„Jézus, uram te velem vagy”, — kiáltá a kovács és azután a kutya és egy kis gyermek közé ugrott; megragadta erős markával az állat torkát, de ekkor a veszett eb is mélyen beharapott a legény karjába. Ő azonban el nem bocsátotta azt kezei közül.

„Menjeteek gyorsan tova, — kiáltá, — vigyéteek el a gyermekeket! Hozza egyikötök kalapácsomat, ott fekszik az üllőn és verjéteek agyon az állatot!”

Nyugodtan hangzott szava és szemei az ég felé tekintettek épen azzal a fényvel, a mely bennök rendesen sugározni szokott.

Mindnyájan eltávoztak és ő csak magában állott. Homlokán duzzadni kezdtek az erek és kezei reszkedtek, ekkor jött Villinger Emil futva a nehéz kalapáccsal, melyet feje fölött megcsóvált és a következő pillanatban már holtan feküdt a kutya a földön.

„Frigyes!” szóla most Emil a fiatal kovácshoz; de többet már nem tudott mondani, ahelyett azonban kezét nyújtá felé.

A kovács melegen megszorította azt és mondá: „Hála legyen Istennek! De most eredj el Emil, én nem tudom, mikor fog elérni engem a vész. Nem akarok senkit sem megsebezni”.

Emil elhalványult. „Talán csak nem gondolod, hogy... oh égi uram... hiszen te vérzel! Szaladjok az orvoshoz”.

„Tegyed azt Emil, én pedig megyek a házamba, bezárom magam és várok...”

„Isten nem fogja megengedni, hogy valami bajod essék Frigyes, hiszen te tudsz imádkozni”.

„Én imádkoztam” — mondá a kovács ünnepélyes hangon — és talán ez a meghallgatás”. Ajkai remegtek és szemeiben könnyük gyűlteek össze.

Emil érthetetlen borzadályal bámult rá. „Kértem Istent”... mondá a kovács, s e közben elkérte Emil kézkendőjét, mert nagyon vérzett a karja, — „Kér-

tem Istent”, — folytatá, — „hogy a mi falunk meg legyen nyerve Jézus számára bárminő áron”.

Emil azután válasz nélkül elrohant és a fiatal kovács bement a lakásába, s magára csukta az ajtót.

*

A maga idejében megérkezett a betegség és végzett a hős kováccsal. A nagy harcot végre megharcolta és a magas díjat lefizette életével. Most már fehér halványan fekszik a test mozdulatlanul, de a lélek győzött.

A nép összesereglett és busan társalgott.

„Valamennyiünknek az életét mentette meg”, — mondá a közösség iskolamestere és megtörlé szemüvegét, — azt hiszem, hogy emléket kell neki állítanunk. „Méltó arra és mi evvel adósai vagyunk”.

„Igen, igen méltó arra és mi tartozunk vele”, — hangzott minden oldalról.

Aztán elhatározták, hogy márványból való emlékkövet állítsanak neki aranybetűs felírással.

Villinger Emil kissé félrebb ült, épen úgy, mint azelőtt a kovács szokott volt tenni. De most felállott:

„Egészen mást akart ő, nem márvány emléket”, — mondá és mikor valamennyi szem ő reá tekintett, ismét visszaült.

„Beszélj csak tovább Emil.”

„Én nem vagyok lelkész, de ő mondotta, hogy hacsak mi az Ur Jézus tulajdonaivá nem leszünk, akkor minden hiába való; hiába való az Ur Jézus halála és hiába való Frigyes (a kovács) halála. Én nem értem! mit gondolt ő ezzel, de megakarom tanulni, úgy segítsen rá Isten, vagy különben semmirekellő vagyok!”

„Ez valami ritka prédikáció, amit te nekünk most itten tartasz,” — mormogá az iskolamester és újból megtörlé a szemüvegét.

Ezen a napon sok házban előkeresték a bibliákat és sok ember szívesen lefizetett volna nagyobb összegű pénzt vagy akármi mást; elkövetett volna, ha azzal életre hozhatta volna a fiatal kovácsot vagy pedig azokat a barátságta-

lan szavakat, amelyekkel őt illették, visszavonhatták volna.

„Ő mégis csak miértünk meg, mi pedig mindig megvettük és megkínóztuk”. Ez a fértág, már rég a szíven és jó, ha ez így történik.

Felállították márványból a emléket a falu temetőjében és nem felejtették azt, akinek teteme a márványkö alatt pihen.

Villinger Emil pedig tovább nem nevezte székutjának és az öreg emberek sem.

Ez az Emil gyakran felkereste a fiatal kovács sírját és is szeretne volna vele közölni, de még senkinek nem mondott, és pedig ezt:

„Frigyes, a te imád megfogadtattott. Te nem hiába hagyt meg. Én Villinger Emil vagyok az első, aki megtaláltam az üllőt. Ez egy olyan nagy dolog, a melynek folytán nekem nem kell, hogy ezt még csoda fogja követni”.

— o —

AZ IMAHEGYEK.

— o —

A jámbor Spenernek volt fia, aki ugyan kiváló tehetséggel bírt, de maga rossz ember volt. A szeretetnek és a buságnak mindennemű eszköz eredménytelenek maradtak nyáiban, s végre az apa csak kérte Istent, hogy mentse fiát, mikor és hogyan azt ő bizza. Bizonyos idő múlva betegedett az elveszett fiú több héten át ágyban feküdt és nem némán és mozdulatlan nagy belső tusában. Egyszer erővel felemelte kezeit és e tüdejével kiáltá: „Atyámnak hegyek gyanánt öveznek engem!” Némi idő után szüntek ezek a belső tusák. egész lényén nyugalom volt és a betegség hatalma szétmegtört. Megmentetett testileg és szellemileg és ettől az idő kezdve más emberré vált. Spener az ő halála előtt még megígérte azt az üdítőmet, hogy fiát mint igaz járó férfit egy nevezetességgel felruházva látta.

A HÁBORU.

—o—

Az egész világ feszült figyelemmel tekint Európa felé, hol rettenetes viaskodásban állanak a nemzetek egymással. Száz évvel ezelőtt volt egy ilyen háború Európában. Napoleon a franciák élén az olaszok, spanyolok, portugálok, belgák, sweiciak, hollandok, lengyelek és német segítő csapatokkal egy elszánt harcot vívott meg az ellene szövetskezett hatalmakkal, melyek az oroszokat, angolokat, németeket, svédet, magyarokat és a baskirokat gyűjtötték össze a retteget Napoleonnal szemben. Napoleonnak 200.000, a szövetségeseinek 350.000 katonájuk volt. Abban az időben nem voltak még gépfegyverek, nem ismerték az ágyu őráásokat, s nem használhatták fel a léghajókat sem a repülőgépeket bombavetésre és kémiszolgálatra, mert ezek a legújabb találmányok. Mégis óriási nyomort idéző elő az akkori világháború is. Micsoda rettenetes öldöklést bírt meg véghez vinni az ellenséges tábor egymásban, a mostani harci felszerelésekkel. Abban az időben oly közel mentek egymáshoz a harcoló felek, hogy a fegyverüket megfordították, s nem agyonlőtték, hanem a szó szoros értelmében agyon verték egymást. — Hanem most olyan messzire teszük tönkre egymást, hogy nem is látják az ellen sereget. Egy fegyver másodpercenként 40 golyót röpít ki, s ha jól van be állítva, negyven vagy több halált jelent másodpercenként amíg működésben van. Hát a hajó óriások mit művelhetnek ma a tengeren? — Iszonyat még elgondolni is azt a mészárlást, amit az emberek végebe visznek egymás között.

A száz év előtti háború oka volt, Napoleonnak, ennek a vérszomjas tigris-ember hatalmának a megtörésére, a mi be is következett nemsokára Waterloónál. De mi lehetett az oka a mostani nagy felfordulásnak? Némelyek azt hiszik, hogy az osztrák-magyar trónörökös és feleségének a meggyilkolása okozta, s azért írják még komoly angol napi lapok is, hogy két ember életéért

ilyen sok ember kell, hogy lakoljon. Hanem ez az állítás igen naiv, s csak a körülményekkel ismeretlen ember kockáztathat meg ilyet. Ha a világtörténelem legújabb fejlődését figyelemmel kísérté valaki, az várta minden pillanatban ezen nagy háború kitörését. Még soha ilyen nagy mérvű készülődés nem volt a nemzetek között egy nagy háborúra, mint az utolsó évtizedekben. A legkisebb nemzetek is ugyszólván állig felfegyverkeztek. A népek összes vagyonát fegyverekre, hadihajókra, s a katonaság fejlesztésére költötték, készülve egy végelszámásra. Hogy most meg lesz-e ez a végelszámolás, nem tudjuk. De hát miért néztek farkas szemet az emberek egymással? Ennek legfőbb oka az irigység. Anglia nagy hódításokat esz közöl a világ majdnem minden részén. Ezáltal iparának és kereskedelmének nagy teret szerzett. Oroszország óriási területet tart hatalma alatt. A szívós, kitarító németek pedig kezdtek szintén nagy hatalomra szert tenni, s okos vezetéssel a nép jólétét, előhaladását megteremtették. A mit a legbibliásabb nép, az angol nép megtehetett, miért ne tehetné meg a német? Haladt előre és hódított. Az új német császárság féltelmes versenytárs lett a világpiacra. A német politikusok, s Németország mostani zseniális császára tisztában volt azzal, hogy mi vár rájuk a jövőben, s ők jól elkészültek a háborúra, s midőn Boszniában eldőrdült a pisztolylövés, amely az osztrák-magyar monarchiát Szerbiával szembe helyezte, meg volt indítva a lavina, országok és nemzetek állanak szembe egymással, s ki tudja, hogy milyen vége lesz ezen nagy összeütközésnek. Lehet, hogy egész országok fognak megsemmisülni, de egy bizonyos: rengeteg árva, özvegy és támasz nélkül hagyott öregjei lesznek ennek a háborúnak. Óriási hátránya van ez a misszionak is.

Mi mint akik a bibliát olvasuk és értjük, mi nem csudálkozunk a felett, hogy ez így van, mert az meg van írva, hogy egyi nemzettség a másik ellen tör.

Lesznek hadakozások, melyek nyomán nyomor és panasszal telik meg az emberiség. Az emberek akár mily magas fokára jussanak a civilizációnak, csak a régi "gonosz" nemzettség maradnak, s ez bizonyítja azt, hogy az emberek részére "egy a szükséges dolog", s ez az Isten kegyelmének bírása. A vad ember kőbaltával üti agyon embertársát, s a civilizált ember golyót röpít felbarátjába a mi végeredményében ugyanaz.

Hanem mi akik távol vagyunk még a háború színhelyétől, tartunk imaórákat ameyekben kérjük az Urat, hogy a békeség idejét hozza el. E hónap minden vasárnapján tartunk imaórákat különösen a béke érdekében, hogy az Ur hozza el azon időt, midőn a háboruk átkától megszabadul e világ.

—o—

"ADJÁTOK MEG A CSÁSZÁR-
NAK A MI A CSÁSZARÉ ÉS
ISTENNEK AMI ISTENÉ".

—o—

Minden hadköteles egyén jelentkezék a legközelebbi konzulátusi hivatalban. A kik jelentkeznek most s nem lesz alkalmuk a háboruban részt venni, nyugodtan mehetnek a béke idején haza, mégha katonai szökevények voltak is. A ki nem jelentkezik sorozatra, vagy szolgálatételre, hazamenetel alkalmával súlyos büntetésnek teszi ki magát.

—o—

ELTERJEDT MESTERSÉG.

—o—

Egy darab posztót vitt a festőhöz egy asszony, hogy feketére festesse. A festés nagyon jól sikerült és annyira megtetszett az asszonynak, hogy most már azt akarta, fessék meg a fekete posztót. A mester azonban így válaszolt: "A posztó hasonlít az ember jó hírnevéhez, feketére befesthető, de azt aztán már nem lehet megfehériteni." Minden ragalmazó festő, aki az emberek jellemét feketére festi, de bármint érti is mesterségét, annyit mégsem tud, hogy amit egyszer feketére festett, azt megfehéritse, vagyis hibáját jóvá tegye.

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

(The Gospel Messenger)

Az Amerikai Magyar Baptisták tulajdona

MEGJELENIK HAVONKINT EGYSZER.

ELŐFIZETESI ÁR:

Egész évre 80 cent.

Subscription 80 cents per year.

Előfizetési pénzek a szerkesztő nevére küldendők.

A SZERKESZTŐ ROVATA.

— "Mindeneknek végök közel vagy" mondja a szentírás. S ezt mi is tapasztaltuk West Pullmanban. Alig hogy megkezdettük konferenciánkat, alig hogy belemelgedtünk a dolgunkba, már a konferencia vége is ott kísértett. És tényleg mi végeztünk a mi konferenciánkkal egyszersmindenkorra. Többet nem jövünk össze konferenciára! Miért, hogyan, hát felbomlott a szövetség? kérdik talán azok, kik e sorokat olvasák. Oh dehogy, sőt még talán soha nem volt olyan erős szövetségünk, mint ma. Hanem mi már ki nőttünk a gyermekorból, mindig több hitközség és missió állomás képviselteti magát összejövetelünkön, s most már mint hivatalos testület jövünk össze, azért összejövetelünk nevét Konvencióra változtattuk át. Így mult ki a "konferenciánk", melyből ki fejlődött a "Conventio".

— Egy hosszabb cikkben ismeretve lesz konferenciánk lefolyása. Itt csak röviden említjük meg, hogy lapunk szerkesztője örömmel gondol az elmúlt együttléteinkre több oknál fogva. Különösen annak öröme, hogy a mult számban irt "szerkesztői rovatáért" senki sem támadhatta meg A konferenciára vonatkozó összes profeciái oly szépen teljesültek, hogy a legkisebb mértékben sem lehetett hamis prófétának nevezni. A hely szép, a fogadtatás nagyszerű volt. Igen örülünk annak, hogy nem csak mi vendégek éreztük jól magunkat, hanem a vendéglátó gyülekezet is velünk örövendett. A sok szép és kellemes dolognak összejátszása egy

emlékezetes konferenciát nyújtott nekünk.

— Konferenciánkon ismét előtérbe jött az irodalom kérdés, s általános óhaj volt, hogy lapunk erősebb pártfogásban részesíttessék. Tegyük emlékeztetéssé ezen még hátralevő félévet, gyűjtsünk össze még vagy 200 előfizetőt. 40 cent egy félévre, ezen csekély összeget nem olyan nehéz megtakarítani. Az előfizetésért elvárunk ez év végéfélig, csak kapiunk megrendelőket. Kérjük név szerint bejelenteni azokat, kik ezen félévre előfizetnek, vagy a lapot megrendelik.

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTA SZÖVETSÉG VII. RENDES KONFERENCIÁJA.

mely megtartatott West Pullman Ill.-ban, 1914 június 25-től 28-ig.

Nagy áldásoknak voltunk szemtanúi és részesei a fent jelzett helyen és napokban: melyet a mi mennyei jó Atyánk árasztott reánk a midőn egybegyűltünk Amerika különböző helyeiről, hogy az Isten országának munkálatairól be számoljunk, valamint a jövőndő illetve a reánk várakozó munkára előkészületeket tegyünk.

Az E. H. egyik multi számában vastag és feltűnő betűk jelezték, hogy "készüljünk a konferenciára", meg is tette a hatást, mert a küldöttek tekintélyes számban jelentek meg: számszerint 42-en. Ezen kevésnek látszó számok sokat jelentenek, mert West Pullman jól ki esik a munka körből és mivel a küldöttek legtöbbszörnek 20—25 dollárba került az utiköltsége. De sem a hosszú utazás, sem a vele járó fáradság sem pedig a tetemes költség akadályul nem szolgált, hanem engedtünk bensőnk ama érzetének, mely egy reánk várakozó áldásról tanuskodott. És így azon érzés és a Szent Lélek vitt bennünket a távol nyugaltra, hogy ott aztán Chicagó tövében abban a szép kis városkában, West Pullmanban együtt örvendezzünk az Ur gyermekei.

West Pullman közvetlen közel

van a világhírű Chicagóhoz, sőt hozzá is van csatolva, de míg Chicago épületei a fellegkbe nyulnak, addig a West Pullmaniak kényelmes és egészséges házakban laknak. Levegője tiszta és egészséges, mert a gyárak a városon kívül vannak építve és így azoknak füstjei nem ártanak. Fekvése pedig gyönyörű, utcái különös gonddal vannak kezelve és szép terebélyes fák húzódnak végig az utcákon. Ilyen lombos fák közül emelkedik ki egy templomtorony, mely nem más, mint a West Pullmani Első Magyar Baptista Hitközség gyönyörűen épült kápolnája, melynek falain belül nyilvánult meg azon nagy áldás, melyről az alábbiakban kívánok röviden beszámolni.

24-ikén este a munkások már valamennyien összegyűltünk és örömmel üdvözölhettük egymást és egy munkás értekezletet tartottunk, mely alkalommal előkészület tétetett a konferenciára.

Már akkor kitűnt, mert érezni lehetett, hogy áldás és siker fogja koronázni összes értekezleteinket. A munkás értekezleten tartott Orosz I. testvér egy igen elmes és a szövetségünket különösen érdeklő tárgy felolvasást, mely felolvasás úgy az E. H. hasábjain, mint a konf. jegyzőkönyvben meg fog jelenni. 25-én reggel a rendes konferencia előtt a munkás testvérek összejöttek, hogy a félbe maradt ügyeket elintézzék.

9 órakor imaóra tartatott, mely alkalommal többen kértük az áldások adóját, ami Atyánkat, hogy küldje le reánk Szent Lelkét és koronázza meg összes értekezleteinket. Az ima óra után közvetlen Balogh F. testvér emelkedett szólásra és szívből fakadó őszinte és meleg szavakban üdvözölt a West Pullmani gyülekezet nevében az egybegyűlteket, melyre az elnök válaszolt és ékes szavakban ecsetelte a konferencia értekeit a szeretetteljes fogadtatásért és egyben megnyitotta a konferenciát.

Elsőnek jött a küldöttek meglapítása, azt követte a tisztviselők választása, azután a munkásokról hangzottak el a jelentések.

sek, mely idő alatt szíveink ger-
eztek az örömtől, amidőn hal-
hattuk a munkának bő eredmé-
nyét. Kitünt, hogy Amerikában
jelenleg 1018 magyar baptista
van és hogy az elmúlt évben 180
—190-en ettek megkeresztelve.

Valamennyi gyűléseink ideje a
közös ügyeink elintézésére jól ki-
lett használva és mivel az egység
szelleme uralta a jelen voltakat,
szép eredményt lehetett el érni.
Mivel a konferencia részleteiről
egy rendes jegyzőkönyv fog meg
jelenni, azért itt csak némely dol-
got említek meg.

Azonban el nem mulaszthatom
hogy az Isten tiszteleteken meg-
nyilvánuló áldásokból ne közöl-
jek valamit. Esténként majd csak
valamennyien kimentünk az utcá-
ra, a hol énekek és rövid meghívó
beszéddek által hívtuk fel honfitár-
saink figyelmét az Isteni tisztele-
tekre. Kimeneteleink nem marad-
tak meddők, mert esténként a
máskülönben eléggé tágas kápol-
na teljesen megtelt, sőt kicsinek
s bizonyult.

Az Isten ígését a vendég pré-
dikátorok szolták felváltva. A
West Pullmani testvéreink min-
dent meg tettek, hogy a kik kö-
rükbe mennek, jól érezzék magu-
kat és hogy kedves emlékeket vi-
hessenek magukkal.

Midőn e sorokat írom, nem is
tudom, hogy a gyülekezetükben
lévő különböző szervezetek köz-
zül melyiket dicsérjem meg leg-
jobban. De mivel ebben esetleg
tévedhetnék is és mivel ők a ju-
talmat az Urtól akarják egykor
elvenni, azért a dicséret és dicső-
ség legyen a mi Urunké.

Mindazonáltal el nem mulaszt-
hatom, hogy azt a szép viruló if-
jusági egyletet meg ne emlitem,
a kik a kápolna belsejét olygyö-
nyörűen fel koszorúzták zöld le-
velekkel és a szívhez nyúló bib-
liai feliratokkal. Így a West Pull
mani ifjusági egylet példányké-
pül áll sok ifjusági egylet részé-
re, mert ők sem a fáradságot, sem
pedig az anyagi támogatást nem
sajnálják az Ur ügyének előmoz-
dítására. Hát az a gyönyörű é-
nekkar, melynek tagjai mesteri
módon énekelnek az ők ügyes
karmesterükkel. Énekeikkel a je-

lenn voltak figyelmét lekötötték és
a szíveket ugyszólván előkészítet-
ték az evangéliom befogadásá-
ra. Aztán volt még egy kedves
testvér a ki az ő kedves nejével,
noha villanyoson 2 óra távolság-
ra lakik és egy cseh gyülekezet
hez tartoznak, az Isteni tisztele-
teken megjelentek a t.-nő az ének
karban, a testvér pedig gyönyörű
hegedű szóló előadásaiikkal örven-
deztették a jelen voltakat.

Az Isteni tiszteletek sem marad-
tak gyümölcstelenek, mert töb-
ben jelezték felállásokkal, hogy
Krisztust mint személyes Meg-
váltójukat elfogadták.

A konferencia időtartalma alatt
közös étkezésünk volt a kápolna
helyiségben, mely étkeket a gyü-
lekezet kedves, ügyes, szorgal-
mas és fáradságot nem ösmerő
mártái készítették: hogy sürög-
tek forogtak, sóztak, borsoltak,
rántottak és habartak, gyurtak,
de meg milyen ügyesen sodorták
a csigát, mintha csak látnám azok
kal a gyors, fürge járásu felszol-
gáló testvérnőkkel, a kik vigyáz-
tak, hogy mindenből jusson min-
denkinek. Ők szeretettel készítet-
ték, mink pedig szeretettel fo-
gyasztottuk a sok jó ízű eledele-
ket.

Mit mondjunk ezek után a há-
zi gazdára? A ki olyan szemfüles
és előrelátó és mindenben szakér-
tő. Az ő szelid és nyájas, de biz-
tató tekintetével példás rendet tu-
dott fentartani. Különben Balogh
t. már tapasztalt ezen a téren is,
eme tudását jól is tudja értéke-
síteni.

Émlítésre méltó még az is,
hogy a konferencián megjelentek
némely angol és német testvérek
is, a kik elragadtatva szemlélték
a mi sok örömeinket.

Mennyire éreztük, hogy az Ur-
nak karja nem rövidült meg, ha-
nem bőségesen osztotta Atyai ál-
dásait. A Zsoltár író szavai reánk
illett, hogy "Boldog nép az, mely-
nek igyva van daga". És a mi-
dőn ezen örömeiket és áldásokat
közlöm, a k. olvasók csak hal-
vány árnyékát láthatják. A való-
ságot papírra nem tehetem, sőt
ki sem beszélhetem; az általános
meggyőződésünk az lett, hogy
szövetkezetünk belső kötelékei

runk által még jobban biztosítva
lett. Intézményeinket siker korö-
názta. Missio törekvéseink nem
csupán Amerikára terejd ki, ha-
nem a tengeren túlra is, ki hat,
mert a múlt konferencián megal-
kult "Külmissió társulatunk" a
viszonyokhoz képest szépen elő-
rehaladt: és a tovább haladásra
pedig nagy kilátás mutatkozott.
Ugyan ez volt tapasztalható a
többi intézményekben is.

Hogy a jövő reményeink is
meg valósuljon gyakorta hozzuk
Urunk elé közös ügyeinket az el-
vett áldásokért pedig mondjunk
hálát és dicséretet ami mennyei
jó Atyánknak.

A West Pullmani gyülekezet-
nek pedig köszönetünket fejez-
zük ki ez uttal is szíves vendég-
látásukért az Ur pótolja vissza a
magas mennyekből és tegyen al-
kalmassá benneteket még sok ha-
sonló jó dolgokra: és koronázza
meg Urunk törekvéseket, vala-
mint adja a kegyelemnek esőjét
bő mértékben, hogy a konferen-
cia ideje alatt el hintett lelki mag-
vak bő gyümölcsöt hozzanak. —
Amen.

Stumpf Lajos,
konf. jegyző.

—o— AZ IMAHÁZ FELEPÜLÉSE ÉS MEGNYITÁSA PERTH AMBOY-BAN, N. J.

—o—
Jézus pedig felele nekik:
Az én Atyám mind ez i-
deig munkálkodik én is
munkálkodom.

János ev. 5: 17.

Megváltónk eme szavainak
megfelelőleg élt; Ő dolgozott eh-
hez nem fér kétség, s hogy mos-
tan is dolgozik, az is szent igaz-
ság. E mellett számtalan sok bi-
zonyítékok tanuskodnak. Nem is
kell, hogy messze fáradjunk az-
ért, hogy találjunk erre nézve
egy, vagy több megfelelő tény.

Jelenleg pillantsunk csak Perth
Amboy felé, Ő itten fáradozott
nem valami felhő karcoló épüle-
tek építésén, sem pedig óriási hi-
dak építésén, hanem a mi a leg-
nehezebb, az emberi bűnös szíve-
ken és megromcsolt lelkeken.

Dicső fáradozalmait méltó siker

koronázta. Ez meg nyilvánul azon kézzel fogható tényben, hogy itten neki jelenleg már van egy meglehetősen szép számú megváltott nyája.

Hogy pedig Ő folytatólagosan munkálkodik, az szintén egy olyan tény, melyet nem csak elvitatni nem lehet, de általában el is ösmernek és pedig úgy, hogy a hol Jézus tesz, ott az "övéi" is tesznek. Egyébként ezt bizonyítja az említett városkában is az, hogy egy kéttornyú kápolnának adtak létet, mely a város egyik utcáját ékesíti s mely általában Perth Amboynak egyik égbövét képezi.

Említettem, hogy két tornya van annak az imaháznak. Talán valaki azt gondolja itten, hogy a kápolna építő Zboray t. tulságosan belé jött a "svungba". Kezdetben alig látta el egy toronnyal az épületet, a hová egy kisebb harangoस्कát helyezhessen, későbbben már egész nagyszabásu tornyu imaházat épített s most meg már két kimagasló részszele emeltetett fel egy kápolna. Eme két tornyu kápolna arra enged következtetni, hogy az ottani testvéreink kétszeresen akarják vetíteni a Krisztusi fényt, az élet zuhogó tengerén küzdő lelkeknek.

Valamint, hogy az ör állással nem egyet-kettőt akarnak megbizni, hanem sokat, ezért aztán nagy helyre is van szükség.

A szóban lévő épület általában úgy néz ki mind belső, mind külső tekintetre, hogy magasztos hivatasának teljesen meg fog felelni. S minden kétség kívül azt bizonyítja, hogy az érte és rajta fázadozók nem ismertek határt az Ur iránti hűségökben. Isten ezen kedves kis csoportjának és jelenlegi vezetőjének ki név szerint Tóth András t. hō vágya volt, hogy egy alkalmas épületet állítsanak elő, melyben szerető égi Atyjukat és értők vérzett Mestereket a Szentlélekkel együtt dicsőítsék és áldhassák. De más indok is sarkalta őket, t. i. a mentésnek a vágya.

Látván űk a romlás utján haladó lelkek rémitő számát, elhatározták tehát, hogy nagyobb alkalmat nyujtsanak ily módon ezek-

nek a biztos és helyes utra való lépésre.

Isten meghallgatta a hō imákat, a helyiség fel épült, melynek ünnepélyes megnyitása július hó 12-én ment végbe.

Nevezett időben maga a nap is mintegy jelezte, hogy nem közönséges vasárnapra virradtak Perth Amboyban az Urnak gyermekei és a gyülekezet barátai, mert mintha ünnepi mezt öltött volna magára és teljes pompájával jelent volna meg a tiszta ég bolton és sugaraival be övezte az Urnak ez ujjonon épült hajlékát és az egybe gyűlt ünnepi sereget.

Reggel ima óra tartatott, melyet Tóth A. t. vezetett, a kik ez alkalomból megjelentek szent hála gerjedezve hullottak térdeikre Urok lábaihoz, a ki nekik oly hű segítők és támogatók volt a nagy munkában. Egy élvezetes és áldásos összejövetel volt ez.

Az ima óra után egy kis szünet volt, mely idő alatt vendégek érkeztek meg távolabbi helyekről a mi új örömet nyujtott a perth amboyi testvéreknek. Többekkel együtt Yoó F. és Utász J. testvérek is meg érkeztek.

Majd az ünnepélyes Isteni szízetet vette kezdetét meglehetősen nagyszámú hallgatóság jelenlétében. Ima és egy pár lelkesítő ének elhangzása után Majorcsák t. ki már előző nap megérkezett, felolvasta az I. Kir. 8: 23—30-ig, ezt követte az Utász t. hō imája. Azután a helybeli énekkar örvendettette meg az egybegyűlteket gyönyörű énekével.

Az ének elhangzása után Yoó F. t. ismert alakja jelent meg az emlvényen a ki az alkalmi ünnepi beszédet tartotta a felolvasott igék alapján, melyet a legnagyobb figyelemmel hallgattak. Beszédjében megemlítette azt is, hogy a Jeruzsálemi templom minőségére nézve sokkal felülmulta a perth amboyit, de hivatásra nézve ez sokkal tul haladja amazt.

És pedig olyan formán, hogy ottan a szigoru törvény volt hirdetve, míg ebben a kegyelem lesz hangoztatva. S abban az állatoknak vére ontatott a vétkeért, ebben pedig arról lesz szó, hogy "Jézus Krisztusnak vére

tisztít meg minket minden bűneinkből".

Éreztük Urunk gazdag áldását az ige szólás ideje alatt is, sőt mondhatjuk, hogy itt érte el örömkünk hőmérője legmagasabb fokát. Majd beszédjének végén Yoó t. imát mondott, mely ima folyamata alatt mindannyian fel emelkedhettünk a hitnek szárnyain Atyánk trónja elé. Még egy ének és a Tóth A. t. imájával a délelőtti Isteni szízetet véget ért.

Délután ismét össze jöttünk: előbb az utcán, a hol az evangéliommal meghívtuk honfitársainkat és be menve a kápolnába egy ima és ének után kezdetét vette az Isten szízetet, a mely inkább evangélizáló jellegű volt. Yoó F. t. felolvasta a 122-ik Zsolnárt. Már ez is meg illette a hallgatóságot, azt követte ima és ének, melyek még jobban érintették a szíveket. Ez alkalommal is közreműködött az énekkar és hogy még változatosabb legyen, Kiss t. egy szólót énekelt, melylyel mindnyájunkat megörvendettett. Először is Majorcsák t. szólt ama 38 éves beteg meggyógyításáról, kiről János ev. 5. részében van szó. Azután Utász t. szólt az Ur igéjét, ki megható szavakban rajzolta a lelki bilincsekbe vert lelkeknek szörnyű helyzetét, aztán rámutatott Jézusra mint szabadítóra.

Az igék hangzása közben több lélek jelezte felállással, hogy meg akar menekülni jelenlegi helyzetéből.

Majd még a vendég t.-ek mondtak kedves beszédeket, melyben el is bucsuztak, mely beszédekre a helyi t.-ek és barátok azzal válaszoltak, hogy az Ur gazdag áldását kívánták reájuk és a hová űk menendők voltak. Végül Tóth A. t. buzgó imájával az Isteni szízetet befejeztetett.

Egy jelen volt.

—o—

FONTOS! FONTOS FONTOS!

—o—

Ezután minden a lap részére írott cikket "Rev. L. Stumpf, 146—4th Ave., Homestead, Pa." címre kell beküldeni s ő juttatja egyszerre a szerkesztőséghez.

BUCSU-SZAVAK.

—o—

Kedves Amerikai testvérek és barátaink! Egy éve immár elmúlt május utólján, hogy hozzátok érkeztem — azon szándékkal, — hogy az árvaházunk ügyét veletek közöljem, a mi iránt igen igen sokan példás jóindulatot tanúsítottak. (Erről majd az emlékkönyvbe többet.)

Az én időm elérkezett a vissza-indulásra, mivel személyesen nem bucsuzhatok el a távolság miatt mindnyájatoktól, legyenek ezen sorok, szívélyes bucsu szavaim hirtívői, és had mondjak ezután hozzátok egy benső "God be with You all"-t, "Isten legyen mindnyájatokkal".

Ami engem illet, én sok köszönettel tartozom először az Urnak, azután az Ő népének mindenért, amit velem szemben és az ügy iránt a mit képviselek, tanúsítottatok, közöttetek időzésem alatt.

Dr. Mac Arthur, a Bapt. világszöv. elnöke tanácsára megyek haza és elkezdünk építeni, a milyet csak lehet. Éppen azért szeretettel felkérem mindazokat, akik ígérték az árvaházra, de még hátra vannak a befizetéssel, s azokat is, — a kik ígéretet ugyan nem tettek, de szándékuk van valamit tenni, most a legfőbb idő, hogy tegyenek! mivel az építésnél nagy szükség lesz minden centre.

Ugy szeretnénk, hogy a karácsonyi ünnepeket már az új árvaházba ünnepelhetnénk, — hogy ez lehetséges legyen, ebbe te is kedves olvasó — nagyot segíthetsz.

Sokan felkértek, kedves testvéreink és barátaink közül, hogy nem-e látogatnánk meg — és vinnénk az evangéliomot az ő házába szerteszét lakó rokonaiknak. Én értem, hogy ez igen fontos misszió munka oly környékekre, ahol még hiányzik az evangéliom fénye, tehát ezuton felszólítom mindazon kedves testvéreinket és barátainkat, a kik valamely rokonukat vagy barátjukat akarnának felkeresni az óházába, s hozzájuk az evangéliomot eljuttatni, írják meg kívánságukat levélben — kit —? és hol —? kívánnak meglátogatni? —

Mellékeljék az utiköltséget, (de ne készpénzben), adják fel postára az utiköltségre szánt összeget, és a receiptet mellékeljék a levélbe, küldjék el címemre és én gondoskodni fogok arról, hogy a kívánt egyének meg legyenek látogatva.

Még egyszer! Hálás köszönetet mindenért, és szívélyes üdvözetemet az összes kedves testvéreknek és barátainknak Amerikában.

Yoó Ferenc,

Ezután minden levél és küldemény így címezendő:

Yoó Ferenc

Ocsa, Pestmegye,
Hungary.

—o—

ALÁMERITÉS ELLWOOD CITYBEN, PA.

—o—

Áldott legyen az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, ki az ő nagy irgalmasságából újonnan megáldott bennünket. Julius 19-én őt megtért lélek az Ur példája szerint alá lett merítve.

Ellwood City egy misszió állomása New Castlenek. Az Isteni tisztelet és a keresztséget az angol templomban tartottuk. Újra be bizonyult, hogy "Krisztusnak Evangélioma Istennek hatalma minden hívőnek idvességére".

Ami imánk az, hogy az Ur vezessen még sokakat a setétségből az ő csodálatos világosságára, és hogy erősítse a fiatal plántákat.

Schilling Péter.

—o—

ALÁMERITÉSI ÜNNEPÉLY MCKEESPORTON, PA.

—o—

Nagy hálával telik meg szívünk ami menyei Atyánk iránt, hogy az elhíntett mag az Ő igéje nem tért üresen vissza, hanem megtermé a lelki gyümölcsöket és már itten részünk lehetett egy örömteljes kis aratásban: S hiszszük, hogy az angyalok is velünk örvendeztek július hó 19-én d. u. 4 és 5 óra között, a midőn két megtért lélek merit kezét Krisztus példája szerint a hullám sirba egy nő és egy férfi név szerint Traján Józsefné és Tamás Miklós.

A keresztséget megelőzőleg

egy alkalmi prédikáció tartatott, melyet egy tekintélyes számú jelenvolt közönség halgatott feszült figyelemmel az angol baptista gyönyörű nagy templomában. A keresztségi aktust Stumpf L. t. végezte. Az Ur áldja meg az új plántákat és nevelje, hogy majd bő gyümölcsöt teremjenek az örök életre.

Közli: Kovács Ferencz
gyűl. jegyző.

—o—

ALÁMERITÉS HOMESTEADON.

—o—

Mink is örömmel közöljük, hogy Urunk megörvendeztetett bennünket avval, hogy egy fáradt lelket megkeresett, felkarolta és beterelte az Ő nyája közé.

Julius hó 19-én este tágas ima házunk megtelt hallgatókkal, mely alkalommal a keresztséghez megfelelő alkalmi prédikáció tartatott. Majd egy fehér ruhás férfi lépet a tágas medencébe és eltemtetett a hullám sirba. Azután az Ur asztalához járultunk ahol az új taggal együtt élveztük az Urnak jegyeit.

Adja a mi menyei jó Atyánk, hogy azon alkalommal elhíntett magvak kikeljenek és sok gyümölcsöt hozzanak az örök életre. Az új plántát pedig Urunk tartsa meg és nevelje az Ő dicsőségére és országának építésére.

—o—

ALÁMERITÉS HARRISBURGBAN, PA.

—o—

Nagy örömben részesített ami Urunk bennünket június hó 7-én amidőn egy megtért lélek az Ő kérelmére az Ur Jézus példája a hullám sirba alámerítettett a második számú angol baptista kápolnában az angol prédikátort. által. A keresztség után az Urnak jegyeit élveztük, melyben az új tag is résztvevett.

Ezen alkalommal is beteljesedett Üdvöztőnk ama szava, hogy valaki Ő hozzá jön semmiképen elnem veti és hogy Ő neki kedves bármilyen nemzetségből is jöjjék hozzá Ő elfogadja.

Kedves Testvérek: tik jól tudjátok, hogy minekünk nincsen rendes prédikátorunk, hanem egy

Missio iskolai növendék működik közöttünk, aki legtöbb idejét az iskolában töltötte és a mi kevés munkát végzett az Ur megáldotta, mert mióta közöttünk van már nyolcan jöttek Jézushoz.

Ami vágyaink az és azért kérjük Urunkat, hogy állassa az ő szolgáját helyére, mert a gabona megért. Harrisburgban vannak 1000—2000-en, kik között munkálkodni kellene, és még más városból is elhallatszik a kiáltás hozzánk "hogyan jertek át Maczedoniában". K. J.

ÖRÖMNAP WEST PULLMANON.

Julius 5-én (vasárnap) az Ur sok örömben részesített minket. Este az istenítisztelet után kezeszség volt; egy egyén (fiatal nő) lett alá merítve az ő hitének vallomására a hullámsírba. Ezt követte egy egybekelés (amiről bővebben egy másik testvér fog írni.)

A gyülekezeti tagok ezután az Ur asztalához járultak, amit még megelőzött az új tag bevezetése: ima-kézzrátéttel.

Végezetül volt még szeretetvendégség, ahol a kölcsönös öröm összpontosult és ez mint egy befejezője, de egyszersmint kimutatója is volt az egész napi áldásnak.

Az Uré legyen a dicséret és hála e sok elvett áldás és öröméért.

T. V.

SEGITSÜNK SIONT ÉPÍTENI.

Sokszor hallunk ilyen kiáltó szöveget és mivel az ilyen szavak leginkább két részen érintik az embert, azért sokszor megtörténik, hogy félre olvassák az ilyen gyönyörű címmel ékeskedő kérelmet.

A Granite City Magyar Baptista Missió is azon reménnyel küldi széjjel az Ev. Hir. kedves olvasóihhoz ezen kérelmet, hogy örömmel fogják el olvasni és érinteni fogják hagyni úgy a szívüket, mint a zsebeiket.

Mink teljes tudatában vagyunk annak, hogy az Ur nem lakik kéz

zel csinált templomokban, hanem annak is tudatában vagyunk, hogy kedves az Ur előtt a mikor az ő gyermekei össze jönnek egy helyen, miként azt tették az első keresztyének is, a kik között megjelent az Üdvözítő.

Az éneken énekeljük, hogy építsünk hát ily ima házakat minden hova: Egy imaház építésén fáradozunk mink is és örömmel közöljük a kedves testvéreinkkel és barátainkkal, hogy az Urnak Szent Lelke egy gazdag hívő szívét megnyitotta és ajándékozott egy meglehetősen nagyságu földterületet, a melyre ráépíthetjük az imaházat. Most már szeretettel felkérünk az Urnak nevében minden egyes gyülekezetet, női és ifjúsági egyleteket és még a vasárnapi iskolákat is, valamint egyes testvéreket és ezen szent ügynek barátait, hogy szíveskedjenek tehetségükhöz képest bennünket segíteni, hogy ezen hő vágyunk beteljesedjen, hogy mentől haima rabb fel állíthassuk az Urnak dicsőségére és embertársaink megmentésére a szerényen tervezett imaházunkat.

Amidőn ezen kérésünket "Segítség" ismételjük, a legkisebb adományokért is előre köszönünket nyilváníttjuk és a mi menyneki jó Atyánknak gazdag áldását kívánjuk a ki minden szívessegteket pótoljon vissza sokszorosan a magas mennyekből. Máté 16: 27. v.

A Granite City Magyar Baptista Missió.

A segélyeket kérjük erre a címre küldeni:

Mr. A. Kelih (missionarius)
P. B. 82, Granite City, Ill.

A McKEESPORTI GYÜLEKEZET KÉRELME.

Kedves testvérek az Urban! — Mink ez év március havában megjelent Evangélium Hírnöke útján kérelemmel fordultunk hozzátok az Ur Jézus nevében, hogy legyetek nekünk segítségül abban, hogy egy imaházat építhessünk itt McKeesporton, de mivel mink még mind ez ideig a kérelmünkre nagyon kevés választ kaptunk és ami helyzetünk kény-

szert bennünket, hogy mentől előbb tegyünk valamit, amennyiben az Üdv-szomjas lelkeknek száma naponként nevededik, és helyet nem bírnak nekik adni ott ahol az életnek beszédét vehetnék, azért most kérésünk ismételve az Ur Jézus oltalmába és a jó indulatotokba ajánjuk magunkat.

Egyben itt közöljük az adakozók névsorát:

Granite City Missió	\$5.00
Scrantoni gyűl.	10.00
Rev. M. Fábián	\$5.00
Bridgeporti gyűl.	\$20.00
West Pullmani gyűl.	\$30.00
Id. Szelezsán Gergely	\$2.00
Fogadják hálás köszönetünket	
Stumpf Árpád.	

A SÁTÁN KUKORICÁJA.

Egy híres szónok így kezdte beszédét: "Tegnap csodálkozva láttam, mint követett a csürhe egy embert. A szokatlan látvány annyira felcsigázta érdeklődésemet, hogy én is utánuk mentem. Bámulatom tetőfokára hágott, mikor a csürhe még a vágohidra is utána ment az embernek. Mindenáron tudni akartam az okot, megkérdeztem hát az embert. "Nem látta, hogy a hónap alatt kukoricát vittem, melyből folyton potyogtattam néhány szemet, amint előbbre mentem. Ezért követtek engem." "Igen — folytatta a szónok — így volt. S azt gondoltam magamban, a sátán is kukoricás zsákokat szorongat a hónap alatt s amint jár-kel, folyton hullatja a szemet. Hány ezer és ezer ember követi ily módon önként az örök kárhozatara. Bizony, édes atyámfia, várósaítok, faluitok, országutaitok be vannak szórva az ördög kukoricájával!"

SÜRGÖS! SÜRGÖS!

Kérjük a jegyzőkönyv részére a munkaföldekről szóló jelentést be küldeni. — Hány jegyzőkönyvre van szüksége gyülekezetében?

A VASÁRNAPI LECKÉK a hely szűke miatt kimaradtak.